

ЛЕСЬ ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ

Африка, сні

П'єси, оповідання, статті, сценарії

КИЇВ 2015

www.nashformat.ua

УДК 821.161.2-2-32-92
ББК 84(4Укр)6-44-6
П44

Леся Подерв'янський

П44 Африка, сни / Леся Подерв'янський – К. : Наш Формат,
2015. – 360 с.

ISBN 978-617-7279-03-6

До найповнішого зібрання творів класика сучукрліту Леся Подерв'янського ввійшли тексти, які розійшлися на цитати раніше, ніж автор усвідомив, що мав би стати першим українським письменником-мільйонером. Небачена краса його творів знайшла поціновувачів і серед юних та допитливих студентів-першокурсників, і серед битих життям мільярдерів.

Уперше публікується повнометражна комедія-екшн «Ваша Галя балувана» – неперевершена кіноісторія про прекрасну Галю, українську якудзу і Дао, яке не описати словами.

Для широкого кола читачів із почуттям гумору, які розуміють (при)значення обсценної лексики.

УДК 821.161.2-2-32-92
ББК 84(4Укр)6-44-6

ISBN 978-617-7279-03-6

© Подерв'янський Л., текст, 2015
© Бойченко О., передмова, 2015
© ТОВ «НФ», виключна ліцензія на видання 2015
© Фелік В., обкладинка, 2015

Свобода – це завжди думка чи вчинок, що веде вбік; миттєвий стрибок, рух по дотичній. Так чинить хом'як, коли вистрибує зі свого колеса: його стрибок і є свобода. І хоч вона швидкоплинна, але ж є можливість знову залізти у колесо і знову вистрибнути або перегризти ґрати клітки, втрапити кішці у пазурі, втекти від неї під шафу, потім дати себе знайти напівмертвим, у темному закутку під віником, опинитися у хом'ячиному шпиталі, нюхати сморід звірячого жаху, пестити гематоми від уколів на сраці і чекати на друзів: вони принесуть свіже зерно, щоб пхати його за щоки (або апельсини з коньяком) – Воп Агре'тї! Головне – не звикнути до цього всього, а, звикнувши, знову відчужити який-небудь новий суперстрибок.

Лесь Подера'янський

ЗМІСТ

Подерв'янський феномен. <i>Олександр Бойченко</i>	6
П'ЄСИ	9
Гамлет, або Феномен датського кацапізму	10
Казка про репку, або Хулі не ясно?	17
П'ять хвилин на роздуми	26
Дохуя масла	28
Піздец.....	32
Свобода.....	40
Тріасовий період.....	41
Бур'ян.....	45
Кам'яний долбойоб	49
Йоко і самураї.....	53
Восточна мозаїка	59
Сказ	65
День колгоспника	69
Павлік Морозов (<i>Нова редакція</i>).....	72
Остановись, мгновеньє, ти прекрасно!	108
Утопія.....	116
Хвороба Івасика	119
Данко	123
Васіліса Єгоровна і мужичкі	126
Множення в умі, або Плинність часу.....	132
Герой нашого часу.....	135
Пацавата історія.....	144
Кацапи	150
Место зустріч і зменіть ніззя, блядь!	156
Цікаві досліді	164
Жан Марє та його друзі	167
Іржик.....	171
Хуйня.....	172
Діана.....	173
Йоги	180
Нірвана, або Альзо шпрех заратустра	183
Король Літр	189

ОПОВІДАННЯ	205
Вулкан, Венера, Вакх	206
Фаскинейшен оф зе ивнинг	210
Африка, сні	214
СТАТТІ	217
«Подя, заходь, бо проп'ю гроші. Федір»	218
Жопы филинов как техника получения свободы	220
Потерянный край, ілі Зов мічти:	222
Блуждающие звезды	225
Медведь, мать-старушка и кленовый лист	228
Знамена самураев	231
БУРАТИНО	236
СЦЕНАРІЇ	239
Кривенька качечка	240
Ваша Галя балувана	269

ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ ФЕНОМЕН

Перший-ліпший режисер, який-небудь Клім Моїсейович Кац або, припустимо, Гнат Пилипович Рак вам, звичайно, скаже, що п'єси треба не читати, а дивитися в театрі. Бо кожна п'єса — це нащадок ритуального дійства, тож лише у вилученому з буденного життя часо-просторовому континуумі відповідно декорованої сцени, на якій перед нашими очима розгортається злагоджена містерія з усіма її паузами, жестами, інтонаціями і спецефектами — одне слово, лише в театральному храмі, де запліднений режисерським задумом авторський текст нарешті розроджується довершеним акторським виконанням, п'єса набуває переконливого драматичного вигляду.

Но це, канешно, повна хуйня. Потому що був я як-то в театрі і, крім буфета, нічого особо переконливого там не бачив. І це при том, що автор — щас не вспомню фамілії — той п'єси не виябувався, а просто писав у ремарках шо-то тіпа «входять Кент, Глостер та Едмунд». Але вони все одно яюсь так входили, шо я тут же захотів вийти. А тепер представте собі режисьора, який надумав би вдруг реалізувать от такі, к приміру, ремарки: «чути розбещені крики морських птахів»; або: «посеред сцени стоїть кацапське крісло, позбавлене художнього смаку»; або: «забацане місце, куди редко ступа культура»; або: «діван в стилі рококо, в якому їбеться шашель»; або: «страшне провалля, над яким жадливо літають орли» і так далі. Короче, вот вам феноменальне качество номер один: п'єси єсть різні, але п'єси Леся Подерв'янського лучче іменно не дивитися, а читати — хотя би для того, шоби вполне насладитися його непостановіми ремарками і прочими мальовничими описаніями. З целью чого, собственно, й іздана ця книга.

З другої, однако, сторони, харашо би й подивитися. По крайній мере — кіно. Чи любите ви інтімно-релігійні бойовики так, як люблю їх я? А еслі ще з елементами восточної філософії, непринуждённої фантастики і центральноукраїнського сільського антуражу? З еротическими вибриками всякої нечисті, но і з чисто дзенськими коанами вродє «куди діваються знищені смс-ки»? Тоді «Ваша Галя балувана» — то, шо вам нада. Не буду раскривать секретів, але намекну: Галя — вона хоч і божественного проісходження, но вєдь і Хуяма — не простий самурай. Одне плохое: шоб снять таке кіно, для начала індійський магараджа должен найти общий фінансовий язык з українською якудзою. А до тех пор нам залишається вообразити весь цей медитативний екшн, читая професійно розписаний до послідньої технічної деталі сценарій.

Йдемо далі. Перший-ліпший літературознавець, який-небудь Іван Опанасович Харченко або, припустимо, Гриць Якович Вареник вам, звичайно, скаже, що

в історії культури споконвіку простежуються дві взаємозаперечні, але водночас і взаємопов'язані тенденції. З одного боку – тенденція до сакралізації предметів і явищ навколишнього світу, з якої виростає серйозна, офіційна культура з усіма її тотемами й табу, богами й жерцями, канонами, пантеонами й духовними орієнтирами. З іншого – тенденція до карнавалізації, стихійного висміювання і пародіювання всього серйозного, однозначного й застиглого в офіційному мармурі. Тенденції ці хоч і ворогують між собою, але не здатні існувати ізольовано, а навпаки – поєднуються в межах цілісного культурного організму, як тілесний верх і тілесний низ. Творчість Подерв'янського, скаже вам перший-ліпший літературознавець, слід розглядати передусім у контексті низової, народно-сміхової культури і не шукати в ній проблем, притаманних, наприклад, академічній філософії.

Ну, це, можливо, й не аж така хуйня, як предидуща, але всьо равно. Потому що був – щас не вспомню фамілії – один такий учоний. І от він дійствительно обнаружив, що существуют такі жанри, в которих на перший план виходе всяческе ексцентрічне поведеніє, неуместні діалоги, нарушеніє еткетa, в том числі речевого. В смислі непристойної похабені, которої у Подерв'янського – як у тій п'єсі масла. Но ведь і серйозних академічних дискусій у нього тоже дохуя! Шоб не бить голословним. Каждый з нас, желая постіть природу краси, з детства зачитувався, ясне діло, ізбранными творами Платона. І виніс оттуда такий урок, що «краса одного тіла і краса іншого – то ніби сестри рідні, і якщо прагнути до ідеї прекрасного, то безглуздо думати, що краса у всякому тілі не та сама». А шо на це шпрех Подерв'янський? «Ну от смотрите, от ви говоріте, шо Валька некрасива, а лебедь красивий? – Красивий. – А от давайте, шоб у вас була така шия, як у лебеда, отакі лапи красні і пір'я кругом, тоже красиво, а?.. Так і остальное: лебедь красивий, як лебедь, а обізяна, как обізяна. Хулі не ясно?». І шо, Платоне Сократовичу, скуштували калокагаті? Так отож. І в цім полягає другий феноменальний момент: Подерв'янський так шутіт-шутіт, но і про фундаментальні вопросы битія не забуває, самостоятельно пошукать які і предлагається читачам цієї книги.

І знову ж: перший-ліпший митець, який-небудь Омелян Косопизд або, припустимо, Альфред Залупенко вам, звичайно... А втім, шо воно, блядь, одне з другим може вам сказати? Знав я одного такого художніка в юності. Секрет, утверждав він, успеха состоїт в том, шоб суметь послати к хуям чим побільше народу. Тоїсть шоб обіжати людей наліво й направо, бо приятності забуваються, а обіди – нікада. Ну то в етом аспекті Подерв'янський, само собою, настоящій сенсей. Боже мой, кого він тільки не обіжає: жидів, татар, масонів, негрів, біларусів, не згадуя вже про тьолок, бо тьолка в його п'єсах (кроме кіносценарної Галі і телесценарної Кривенької Качечки) – це як не алкоголіческая подорва, то егоїстична і дурна блядь, як не юродива старушка, то коньяка з конкурующего коллектіва тощо. Та ладно би в п'єсах – він же й есе пише. Почитайте, шоб далеко не ходить, «Знамена самураев». Там же прямо написано, мовляв, «назначение девочек – это покорение мсцов (блестки и побрякушки), с последующим деторождением и налаживанием комфортного быта. Сразу видно, что жизненные цели этих созданий абсолютно несовместимы. Ясно также, что для какого-то внятного развития истории кто-то из них должен доминировать, или же они должны каким-то образом друг с другом договориться. Если бы они сумели это сделать, история была бы совершенна, как Ветер, Лес, Пламя и Горы, – но она темна, глупа, бессмысленна и кровава».

Да, так що в міре Подерв'янського хуже тьолок – тільки кацапи. І шо характерно: автор умудряється обіжати кацапів не лише в проіздевіях про кацапів, но даже і в таких ситуаціях, де, казалось би, Русью й не пахне. Як от у сповненій творчого состязанія з Гьоте п'єсі «Остановись, мгновенье, ти прекрасно!», де ми з удовольствием знаходимо таку характеристику: «Чорт, трансцендентна сила у вигляді рогатого упиздня в ватніку». Феноменальна ж особенность – щітайте, вже третя – заключається в тім, що Подерв'янський нас усіх, із тьолок начіная і принцом датським заканчивая, їбе, а ми крепчаем і нічуть не обіжаемся. За ісключенієм хіба що кацапів, але якраз їхні оскорблѣннї чувства нам глибоко до сраки.

Як йому це вдається? Є у мене певний здогад із галузі психології совкових (і ще гірших за них постсовкових) жлобів, але не буду його вам нав'язувати. Книжку маєте – думайте самі. Зауважу, втім, на прощання: двох і більше таких феноменів, як Подерв'янський, нашій досі страшно закомплексованій культурі було б забагато. Проте бодай один у ній мусить бути. І він, хвала Аполлону з Діонісом, є.

Олександр Бойченко

Π'ΕΣΙ

ГАМЛЕТ, АБО ФЕНОМЕН ДАТСЬКОГО КАЦАПІЗМУ

Трагедія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Гамлет, датський кацап.

Маргаріта, мати Гамлета.

Привид, страшне чудо, старанно прикрите замизганим в багнуку і сукровицю простирадлом.

Клавдій, хтивий дядько принца.

Зігмунд Фрейд, відомий психіатр.

ДІЯ ПЕРША

Берег моря. Чути розбещені крики морських птахів, ревіння моржа і інші звуки, іздаєміє різною морською свологою. Входить Гамлет, одягнутий в зручну приемну толстовку і такі ж самі парусинові штани. Гамлет красиво підперезаний вузеньким шкіряним пояском. Він босий, барадатий і пацаватий. В руках у нього дебелий дрючок.

Гамлет:

Як остопиздило купатися мені!

Чи, може, іскупатися? Купатись

Чи не купатись? Блядські ці питання

Заябують. Чи, може, не вагаєсь,

Спустити враз штани та батерфляєм

Хуярити, аж поки за буями

В очах не потемніє? Ну, а згодом,

Про наслідки можливі не подумать
Один лиш тільки раз — і вже крадеться
Пізdec з своєю усмішкою хижой,
Прастуда, гемарой, чіряк на сраці,
Запльована підлога, лікарі,
Від шприця гематома і могила!
На ній брудна Афелія вонюча
Та купка маргаріток, а під нею
Лежить той фраер, що любив купатись.
Такі варіанти їбав я в рот і в носа!

Гамлет харка у море і його дрючком пиздячить. Входить
Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій (*зрайливо*):

Мон шер Гамлет! Ходім у кабінет,
Канхвету дам тобі я посмоктати.
Канхвета очень класна, «Тузік» вкусний.

Клавдій гидотно плямка, ізоображая вкусний, ніхуйовий
«Тузік». У ту же мить із моря вилазить привид у брудно-
му простирадлі.

Привид:

Не вірь, мій сину, цьому підарасу!
Канхвету ту тобі він в жопу встромить.

Клавдій:

А-а-а! (*Тікає.*)

Привид:

От бач, злякався, йобаний сцикун!
Він обісцяв мене на полюванні,
Коли я міцно спав. Підступною рукою
Він в вухо спрямував брудного хуя,
І скосопиздила мое прекрасне тіло
Смертельная гангрена. Помсти хочу!
Побачить цю падлюку на параші
За грою в «півника» з неголеним убивцей,
Або в канторі сраним інженером,
Або у юрті раком на підлозі,
Татари щоб його їбали в сраку!..

Гамлет:

Не можна мстити! Повинні ми любити
Всіх підарасів, злодіїв, убивць,
Бо кожен з них нарід, всі богоносці.

Привид (*іронічно*):

То, може, ти і м'яса не їси?

Гамлет:

Ні, не їсу я м'яса принципово.
Я тіки випить іноді люблю,
Бо ми — народ широкий і гостинний,
І випити ми можем дохуя.
Намного більше інших інородців,
Жидів та басурман.

Привид:

Хуйова мода!
Пробздилось щось у Датському князівстві.
Коли я був царем, їбав я в жопу
Всіх богоносців вкупі з Львом Толстим
(Ну це, канешно, в смислі переносном),
Бо підарасів з дєтства не любивши,
Їх послав на «хімію» їбошить
На благо Батьківщини. О, часи!
О, Данія нещасная!

Гамлет:

Ви, батьку,
Там привидом вже зовсім заїбались,
Щось пиздите таке, що не просцяти
За цілий тиждень, — я вже Вам сказав,
Що мститися не можна, бо всі люди —
Це браття на землі, окрім жидів,
Татар, масонів, негрів, біларусів,
Которих я ненавиджу. В цілому ж,
Я гуманіст — не то що Ви, папаша!
Вам тіки би горілки засадить
Та мамку бідну на печі їбати,
Аж дим із хати йде. А потім чаю
Посьорбати і кидати сокиру
В паралізовану бабуню, унітаза
Хуярить чобітьми... І таке многу
Другой хуйні за Вами замічав я.
Навіщо ж Вам було родного брата,
Слабкішого за Вас своїм здоров'ям,
Примушувать лизати Вам мінета?
От він і їбанувся, бідолашний.

І це не дивно! Мати моя бідна
Ненавиділа вас, як я жидів.
Мене ж, синка харошого, любила
І часто пестила, а я із нею грався
У «курочку та півника»... Ви, батьку,
Пиздуйте в ваше море, та хутчіше,
Бо я дрючком переїбу їбальник,
Ще й дядька позову, і ми з ним разом
Таких піздюлей Вам понакладаєм,
Шо Данія здригнеться!..

Привид:

Сучий сину,
Хуйовий недоносок – так на батька,
Таку хуйню казать? Чом не втопив я
Тебе у малахв'ї, як ти родився?
Чом не засунув в жопу головою
Йї не задушив? О, курв'яча сімейка!
Зажди ж у мене!

Привид топиться у морі.

Гамлет:

Папаша блядський, в доску заїбали!
Піти би випити у барі шампаньйоли,
Бо в сурлі мов коти понасцикали,
І несвідомо хочеться лизати
Шершавим язиком гарячі зуби.

Гамлет уходить. Моржі ревуть, птахи кричать.
Море шумить.

ДІЯ ДРУГА

На сцені стоїть рояль «Стенвей», на ньому лежать шпроти. Посеред сцени стоїть кацапське крісло, позбавлене художнього смаку. Над всім цим герб висить національний, на гербі зображено ведмеда. В одній руці в ведмеда молоток, а в другій – балалайка. Це символізує працелюбність і незакомплексованість тварюки. На кріслі сидить Маргаріта, мати Гамлета, і вишиває комірць косоворотки. Вона наспівує «Комаріки».

Непомітно, м'якою ходою підараса, входить Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій:

Сьогодні я гуляв на датському взмор'є
З твоїм синком красивим. Я канхвету
Харошу, очень вкусну йому давав.
Но он не взяв, мудило.

Маргаріта:

Какой чудак, їй-богу!

Клавдій (*сам до себе*):

Я вибу його.
(*До Маргаріти*)
Канхвета «Тузик» очень нехуйова.

Маргаріта (*лагідно*):

Бешкетнику!..

Клавдій:

Чим бздить у кабінеті,
Неначе хтось насрав нечистоплотно?
Відкрийте хвортку, хама, щоб пробзділось!

Підскочивши, два хама в косоворотках, в чоботях швиденько відкривають хвіртку. У неї в ту ж мить влітає привид.

Привид:

Ага, падлюки! Всім скидять штани
І стати раком, щас піздец вам буде,
Слівайте воду, йобані масони,
Чи як вас там?

Клавдій, Маргаріта і хама злякано виконують накази привида, який дико регоче і літає по кабінету.

Клавдій:

Мій Привиде, ніякої хуйні
Не робим ми — ко всем жидомасонам
Іспитиваєм злобу і ненависть,
І кожний день національні гімни
На балалайці хором ісполняєм.

Бояться нас жиди та басурмани,
Престіж крепчаєт, мощно возрастает
День ото дня процент жирів у маслі.
Довольні хама, ситі в них їбала.
Гараздо менше стало підарасів.
Їбошать всі вони, як папа Карло,
На «хімії» в Черкасах, лізбіянки
Усі на Соловках...

Входить Гамлет. Він у сраку п'яний. В одній руці у нього
дрючок, в другій – шампанське.

Привид:

Дивись, мій сину, це – жидомасони,
Ти запиздяч дрючком їх по печінці,
Потом міне доложиш. Шо не ясно?

Гамлет:

Папаша, все буде в лучшем віде, не хвилюйтесь!

Гамлет пиздить усіх дрючком. Пиздячить герба з ведме-
дем, потім заливає шампанське в рояль і шпроти запускає
туди ж. І по роялю пиздить дрючком. Рояль гуде.

Привид:

Мій сину, то рояль, а не жиди,
Його не нада пиздить, за валюту
Його я купував...

Гамлет:

Їбав я всі роялі,
Всю валюту і всіх жидів!..

Гамлет пиздить привида дрючком. Привид пада. На полу
лежать трупи, попизджені Гамлетом. В роялі тихо плава-
ють шпроти.

Входить Зігмунд Фрейд. Його окуляри таємниче блищать
у темряві.

Гамлет (*потихеньку починає тверезитись*):

Ітогі падведьом: упиздив тата,
І мамку запиздячив з рідним дядьком.
Попиздив мебель цєнную, герба
Національного хуйнув,
Усюди смерть, розруха...
Не буду більше пити я!.. Хоч правда,
Яка розумная цьому альтернатива?
Ех, блядська Данія!
Піздец всім сподіванням!..

Гамлет рве на собі толстовку. Тихо грає музика, приемний голос співа «Яблучко». Зігмунд Фрейд підходить до Гамлета, коле його шприцем у сраку і уводить до божевільного дому. На сцені з'являються семеро матросів в жахливих чорних бушлатах. Пісня «Яблучко» переможно шириться. Під веселі звуки «Яблучка» матроси мовчки страшно відбивають чечьотку.

ЗАВІСА.

КАЗКА ПРО РЕПКУ, АБО ХУЛІ НЕ ЯСНО?

ДІЙОВІ ОСОБИ

Свирид Опанасович, дедка.

Химка, бабка.

Валька, онука.

Джек, песик.

Мурзік, котик.

Вера і Надежда, мишки.

Соломон Самсонович і Африкан Свиридович, дослідники калу.

ДІЯ ПЕРША

Хата Свирида Опанасовича – забачане місце, куди рідко ступа культура. З вікна, затягнутого бичачим пузирем, можна побачити грязюку, дощ, бурю, а також мороз. Інколи, в ритмічному оскаженінні, з диким завиванням і карканням, мимо вікна проносяться зграї ворон, драконів, крилатих клопів і летючих пацюків. В ці хвилини в хаті темніє. Посеред хати сидить Свирид Опанасович у валянках і шапці-ушанці, за спиною у нього ружжо, біля руки лежить гостро наточена сокира, так, що дотягнутися до неї зовсім не важко. Вінчає обстановочку опудало крокодила, яке гоїдається під стелею. На крокодилі денне-де приклеєні ярлики готелів і закордонних спиртних напоїв. Свирид Опанасович видовбує з кишені коробочку калу, нюхає її, чха і кладе в кишеню назад. Входять мокрі і брудні дослідники калу Соломон Самсонович і Африкан Свиридович, вдягнуті у все резинове. В руках у них прибори, якими міряють кал. У Соломона Самсоновича під пахвою невеличкий забитий дракон, він швиряє його на стола, як магазинну курку.

Соломон Самсонович (*до діда*): Скажи бабі, щоб борщ зварила. Часником заправити та сметаною, галушками — то, що нада!

Свирид Опанасович з огидою бере дракона за обляпані кров'ю зелені крильця.

Свирид Опанасович: Блядь! Колись я іще пацаном був, то їх зимою в нас не було. Оце, як тіки осінь, вони своїх дітей ото позганяють на леваду і вчать літати, а потім посідають, падли, і тіки м'ясом ремигають, ну чисто корови. А через пару тижнів всі в Африку полетять. І так красиво летять, блядь, строем, аж земля трясеться. Коли їх головний серне, то і остальні тоже. Бува, цілі села гімном засиплять. Порядок тада у них був!..

Соломон Самсонович: А щас?

Свирид Опанасович: Щас ні. Щас ні в них, ні в нас, кругом порядку нема.

Африкан Свиридович: А щас чого не улітають, діду?

Свирид Опанасович: Хуй його зна. Колись порядок був, нахуй, не те, що січас!

Входить Валька, онука Свирида Опанасовича, це здорова обізяна, вдягнута у просте, охайне платтячко.

Валька: Шо ви пиздите, діду? Раньше, раньше... Шо за ностальгія, чого вам щас не хвата, тюрми?

Свирид Опанасович: Мовчи, обізяна йобана, шо ти понимаєш?

Африкан Свиридович (*мрійливо лапа дракона*): Вони таки щас сильно поменшали. Я помню, ще коли малий був, то були такі, як бугаї, а щас такі, як курчата. І шо воно далі буде?

Соломон Самсонович: А хулі тут непонятного? Обичний мутагенез. Дракони меншають до таких розмірів, щоб прогодувати свої сім'ї.

Африкан Свиридович: Зате пацюки стали, як самольоти, а клопи, як сичі.

Соломон Самсонович: Шо ви хочете, Африкан Свиридович? Це жизнь, а жизнь, як в песне пойдотся, «не кончается».

Свирид Опанасович (*ні до кого не звертаючись*): Жизнь хуйовая!..

З сіней чути шкрябання і завивання Джека.

Соломон Самсонович: І потом, Африкан Свиридович, подивіться на Дарвіна...

Свирид Опанасович: Ти б на себе подивився, весь в гамні!..

Соломон Самсонович: А ви не пиздїть зря, Свирид Опанасович, вас пока не спитали. Так от, взгляніте шире: спочатку у нас все мале, ну там раковини, спірохети різні. Вобщем, шо я вам розказую, та поїбень, шо з моря вилізла. Так?

Африкан Свиридович: Так.

Свирид Опанасович: Так.

Говорячи це, Свирид Опанасович професійно відчичрижує дракону голову і заходитьсь його обдирать. З сіней знову чути істеричне скавучання Джека і дряпання його пазурів.

Соломон Самсонович: Потом знов все велике: динозаври, бронтозаври, всякі там пиздозаври. Так?

Африкан Свиридович: Так.

Свирид Опанасович: Так.

З цими словами Свирид Опанасович кида драконові тельбухи і голову Джеку, який з гавканням вривається до хати. Джек представляє собою здоровенного упиздня у піджаку, штанях, чоботах, але з собачою головою. Давлячись м'ясом, Джек страшно гарчить.

Соломон Самсонович: Потім знов все мале, опять поразводилось всяке падло — миші, комарі, клопи, пігмеї, блядь, всякі карлікі!

Африкан Свиридович: А слони?

Соломон Самсонович: Які слони? Ви їх коли-небудь бачили? Ви ще бронтозаврів би згадали! Хуйня це все! Басні дідуса Панаса, не було ніяких слонів...

Свирид Опанасович (*продовжує пиздить дракона на катлети*): Інтересно у вас получается: слонів не було, а дідусь Панас, значить, був?

Соломон Самсонович: І дідусь Панаса тоже не було, нюхайте свій кал, дїду, і не отвлікайтесь. Патом знов всьо большое: дракони, як бугаї, бугаї, як я не знаю шо...

Свирид Опанасович (*тупо*): Як слони.

Свирид Опанасович роздмухе вогонь і ставить казан із драконом у піч.

Африкан Свиридович (*в їдливо*): Але ж клопи малі, мандавошки іщю менші, я вже не кажу про пацюків, самі обичні пацюки. Мій тато, як був малий, з ними грався. А щас піди, пограйся, кожен пацюк, як Б-52! Дракони аж всцикаються...

Соломон Самсонович: Кстаті, яка в них середня швидкість?

Африкан Свиридович: Хуй його зна, знаю тіки, шо як летить, не видно. А дракони катастрофічно поменшали, так шо тут і Дарвін ваш не просчить собі хуя, не те шо ми з вами.

Соломон Самсонович: А хулі ми, рядові аспіранти, наше діло — кал.

Африкан Свиридович: Ну, не скажите, Соломон Самсонович, наша праця прекрасна, і она нужна людям.

Соломон Самсонович (*з тонкою іронією*): Особенно таким, як Валька. Це ж ваш інститут її розробляв?

Африкан Свиридович: Інтересно, шо ви імеєте против Вальки? Нормальна внучка нормального дедушкі.

Соломон Самсонович: При чьом здесь дедушка? Ви лучше спитайте, хто її мама? Признайтесь, мама була ваша — лабораторна?

Валька (*гордо*): Мама була дика.

Африкан Свиридович (*запопадливо рече*): От бачите, а ви іще обіжаєте, самі ви лабораторний! Я за Вальчиною мамой добряче погасав по джунглях, а она, в свою чергу, мене харашо покусала. Сама запальна, кров гаряча. Азія!

Соломон Самсонович: Ну, харашо, ну з Валькой ясно. От ви, практик, розкажіть, а якщо обізяною буде мужчіна, а женщіна буде обична, шо тагда?

Африкан Свиридович: Всьо буде навпаки, плод буде схож на людину, але з інтелектом обізяни. Первий закон Менделя, але це тупіковий хід, у нас навіть завалили дісертацію одного мудака.

Соломон Самсонович: Ну навіщо так жорстоко? Були б гарні обізянки.

Африкан Свиридович: Їх нема чого прикрашать, вони і так гарні. Подивіться на Вальку, бачте, які в неї зуби, а у вас?

Соломон Самсонович: Хулі зуби, зуби вставить можна, але я їбати б її не став, хіба шо п'яний...

Валька (*ображено*): А я тобі, дураку, і трезвому б не дала! Ходить цілий день весь в гамні і шо-то вообража. Йобарь найшовся!

Свирид Опанасович: Валька, не пизди, коли старші балакають!

Валька: А чого вони обзиваються?

Африкан Свиридович: От ви напрасно питаєтесь, Соломон Самсонович, найті у Вальці якусь естетику, отталківаюсь от антропоморфності.

Соломон Самсонович: Ви говоріте понятней, Африкан Свиридович.

Африкан Свиридович: Ну от смотріте, от ви говоріте, шо Валька некрасіва, а лебедь красівий?

Соломон Самсонович: Красівий.

Африкан Свиридович: А от давайте, щоб у вас була така шия, як у лебедя, отакі лапи красні і пір'я кругом, тоже красіво, а? Шо мовчите, скуштували хуя? Так і остальное: лебедь красівий, як лебедь, а обізяна, как обізяна. Хулі не ясно?

Соломон Самсонович: А ніхуя!.. Ну просто інстїтут красоти!

Валька (*пиздить Джека, який з гарчанням доїда голову дракона*): Ану, діду, скажіть йому, щоб Мурзіку лишив. Мурзік, киць-киць-киць!..

Голос Мурзіка з сіней: Я січас...

Входить Мурзік, здоровенний сибірський котяра з шерстю, вусами і всім, чим положено. Від звичайного кота Мурзік відрізняється тіки розмірами, саблезубістю і гарним баритоном. Обидва дослідника при виді Мурзіка машинально встають, як це роблять не маючі гідності подчиньонні при виді начальника.

Мурзік (*лагідно, але децю зверхньо*): Сідіте, сідіте, я етого не люблю. В чьом дело, Валентїна?

Валька (*просто показує на пол, де валяються кишки і гарчить Джек*): Їж, Мурзік!

Мурзік з виразом огиди дивиться на брудну підлогу і на хижого Джека, який гарчить і вишкиря зуби із-під стола, і з усією силою пиздить його ногою. Переляканий Джек, повизгуючи, вилїта з хати, а Мурзік з виглядом гідності сіда за стіл.

Соломон Самсонович (*запопадливо вийма з кишені красіву коробочку із калам, оздоблену налехьскою розписсою, і протягує Мурзіку*): Понюхайте, це імпортний, ви такого не нюхали.

Мурзік: Сам нюхай!

Входить Химка. Це звичайна вередлива стара баба. Попоравшись у печі, вона дістає звідти казан смачного борщу. Товариство сіда обїдать.

Соломон Самсонович (*пошепки, з набитим ротом, до Африкана Свиридовича*): А Мурзіка тоже ваш інститут розробляє?

Африкан Свиридович: Ні, це природа. Такого Мурзіка — хуй розробиш. Все, що ми час можемо, це такі, як Джек або Валька.

Соломон Самсонович: Да! Мурзік — це Європа!

Африкан Свиридович: Ха! Японія!

Мурзік (*почувши про Японію, елегантно витира з вусів драконовий жир*): Можете там не шепотіть, я улавлюю ультразвуки, бачу в цілковитій темряві, читаю мислі на відстані, стрибаю вгору на 20 метрів, а в довжину — на 50, можу перегризти любе залізо і поцарапати любу каменюку. За один раз можу виїбати двадцять киць, не при Вальці будь сказано. Ще продовжувать?

Африкан Свиридович: Ех, нам би так!

Мурзік: Вам так не буде.

З цими словами Мурзік хлібом лізе в тарілку і елегантно підчищає ним недоїдки, потім з'їда хліб і знову витира вуса від жиру.

Соломон Самсонович: А скажіть, Мурзік...

Мурзік: Васильович.

Соломон Самсонович: Мурзік Васильович, і не надоїло вам бути отаким суперменом?

Африкан Свиридович (*пофравля*): Суперкотом.

Мурзік (*дуже спокійно*): Ви хотіли пошуткувать, але у вас не вийшло. Ні, не надоїло. Я теж, шановний, міг би запитать — чи не надоїло вам цілий день борсатись в чужому калі, але, як бачте, я цього не роблю.

Африкан Свиридович: Така вже в нас робота. І потім кал — це цікаво.

Мурзік: Звичайно. Кожному своє.

Соломон Самсонович: Розумієте, Мурзік Васильович, кал — дуже цікава штука. Ви помітили, що людина, коли посре, завжди оглядається, щоб побачити, скіки вона насрала і якої якості кал. Їй цікаво, а цікавість — це шлях в майбутнє.

Мурзік: Навіщо вам шлях у те, чого у вас нема?

Африкан Свиридович: Ну, не кажіть. У людства зоряне майбутнє, а без кала далеко не полетиш. Вся наша діяльність — це боротьба з забобонами, ця смілива патріотична цікавість — це подвиг!

Мурзік: Тоді чому всі ваші інститути не спроможні розробить такого хлопця, як я? Чому у вас виходять одні уроди?

Соломон Самсонович: Цікаве питання. Будемо полемізувати. (Ухитряється робити два діла: полемізувати і маленькою паличкою зчищать з резинового камбіне-зона гавно, а паличкою витирать об лаву, на якій сидить Африкан Свиридович). Розумієте, Мурзік Васильович, людина завжди цікавилася трьома речами. По-перше — своїм калом, по-друге — питками та казнями, і уродами. Дайте їй все це, і вона буде відчувати, що живе не напрасно. Ми — вчені, питки та казні — то не наше діло, але кал, але уроди... Давно пройшли, шановні, ті часи, коли цар Петро імпортував уродів за шалену валюту. Тепер маємо своїх — і розробляєм все нові і нові моделі. По-перше, ми тепер незалежні від Заходу — і економія, а ви лізете тут з своєю красою, ви нікому не потрібні. Перш за все тому, що не цікаві, у вас нема аномалій, ви просто нудна тварина, у якої все на місці! Той, хто вас робив, — не вчений!

Збуджено жестикулює паличкою з калом, Соломон Самсонович задіває крокодила з імпортними наклейками, який тихо висів над головами в товариства. Зі страшним грюкотом крокодил падає прямо на голову Мурзіку, який з диким нявчанням злякано стрибає прямо в бичачий пузир, яким затягнуте убоге вікно. Мурзік, заплутавшись у пупури, вивалюється в страшну непривітну природу, з якої інколи продовжує доноситись його несамовите нявчання. Крокодил залишається лежати на столі, їбало в крокодила під час удара розкрилося, як кришка в чамайдана. Возбуджонний Соломон Самсонович кидє паличку з гавном крокодилу в гризло і захопує його кошмарну щелепу.

Соломон Самсонович: Ну, як я йому врізав, цьому хвастунові?

Африкан Свиридович: Та не кажи, ці коти вже заїбали, я їх усіх віддав би на мило!

Баба Химка: Він, клятий, мишей зовсім не чіпає, каже, що з мишами треба поводитись так, як хочеш, щоб миші поводитись з тобою...

Соломон Самсонович: Ти диви, Толстого читав!

Свирид Опанасович: Топити треба.

Голос з сіней: Не треба.

Входять мишки — Вера і Надежда. При першому ж погляді на них становиться ясно, чому Мурзік увльокся Толстим. Це здоровенні тварюки із частоколом зубів і великими крилами за плечима. Вера і Надежда дуже нагадують страшних птеродактилів тріасового періода і ведуть себе відповідно.

Вера: Не треба того ублюдка топить, як трохи підросте та зажиріє, ми з Надею його з'їмо.

Надежда: Блядь, сука буду!

Надежда вийма з-за вуха бичок і розкурює його. Обидві бляді сидять, розкарячившись, поклавши голі хвости на стола, чухають собі пизди, матюкаються і плюють на підлогу.

Африкан Свиридович (*сам до себе*): Ой-ой-ой! Які падорви пратівні! Ой, як страшно! Ну, я, пожалуй, пайду...

Вера: Сідеть була команда, блядь!

Африкан Свиридович (*сам до себе*): Ай! Як страшно! Ви не переживайте, я уйду по-англійські...

І з цими словами Африкан Свиридович хоче лізти в вікно. Він так бздить Вери і Надежди, шо, очевидно, хуйово сообража.

Соломон Самсонович: Африкан Свиридович, не теряйте человеческое ліцо. Хуй їм в рот, тим блядям, лізьте в двері!

Вся ця героїчна тірада пропада даром.

Африкан Свиридович, преодолівши бар'єр підвіконня, зника в дикій природі.

Надежда: Ну кому це чмо нада? Шо він про себе вообража? Я сьодні так наїлася, шо дивиться на нього не можу!

Валька: Тато завжди такий, так сидять, пиздять собі, як нормальні, а потім раптом як почнуть кричати та боятися. А чого боятися? Чи бзди, чи не бзди, однаково здохнем...

Вера: Може, в його совість не чиста?..

Валька: Ну, про совість нічого не скажу, бо не бачила.

Соломон Самсонович: Щас врем'я таке дурне, у всіх нерви, всі лікуються, якіхось призраків та фантомів бачать, а я от скіки живу — жодного не бачив. А ви, діду?

Свирид Опанасович: Один раз, як малий був і на леваді кози пас, то з лісу виїжджають четверо, всі на конях, худі і голі. Всі з косами, а в одного ще вези магазинні. Мабуть, що по сіно поїхали, тіки от віси нахуя?

Валька: А сіно взвешивать.

Соломон Самсонович: Та! Та хіба це фантоми, то хуйня, а не фантоми. Якісь казли з дурдому втекли, або ви, діду, десь чарку йобнули чи укололись харашо...

Свирид Опанасович: Тада цим не увлекались, тада порядок був!..

Свирид Опанасович встає і затика сокиру за пояс. Тепер стає видно, що ззаду у Свирида Опанасовича стирчить здоровенний рудий хвіст, як у сеттера.

Свирид Опанасович *(до Химки):* Ходімо, стара.

Соломон Самсонович: Кудя ви, діду?

Свирид Опанасович: Репку треба витягнуть, здорова, клята, виросла, як клуня!

Валька: Треба Джека й Мурзіка позвати...

Валька тіка з хати. Мишки – Вера і Надежда, баба Химка і Свирид Опанасович ідуть за нею. Соломон Самсонович один лишається в хаті. Він дістає з крокодила обісрану паличку і продовжує чистити з себе гівно під удалі звуки старовинної пісні «Дубінушка», ісполненієм якої обично супроводжуються фізичні зусилля любителів колективного катарсису.

ЗАВІСА.

П'ЯТЬ ХВИЛИН НА РОЗДУМИ

П'єса без дійових осіб

На сцені середньовічна ратуша, зроблена в стилі сталінського бароко. На ратуші великий годинник із знаками Зодіаку та різною іншою хуйньою. Посередині годинника стирчать гарні скульптури робітника і колгоспниці. В руках у робітника — молоток, в руках у колгоспниці — серп.

Стрілки на годиннику показують без п'яти дванадцять. Перед ратушею великий майдан, на майдані натовп. Натовп терпляче слухає набридливе тікання годинника, уважно спостерігаючи красіві золоті стрілки, зроблені в виді гарних пшеничних колосків.

Повільно спливає одна, друга, третя, четверта хвилина. Коли, нарешті, стрілки з колосками наближаються до цифри дванадцять, натовп іздає страшне статеве мичання, і, одночасно з тим, красивий золотий робітник на годиннику з усією силою пиздить молотком по пиці гарну золоту колгоспницю, яка, в свою чергу, пиздить робітника серпом по яйцях.

Роздається голосний дзвін. Статево мичання натовпу переходить у страшне ревіння. І саме в цю мить дверцята на годиннику відчиняються, і з них виходить Сталін.

Він позолочений і пофарбований. В одній руці у нього трубка, в другій — знак Зодіаку. Зі рта Сталіна іде дим. За Сталіним виходять Маленков, Каганович, Ворошилов, Будьонний, Хрущов, Берія і інші — всього дванадцять

штук. Всі вони, за винятком Хрущова, тримають в руках знаки Зодіаку. У Хрущова в руці – здоровенна кукурудза. Під звуки приємної часової музики вони пропливають з одного віконця в друге. Годинник б'є дванадцять разів. З останнім ударом дверцята на годиннику страшно захлопуються і натовп падає на коліна. Серед мертвої тиші чути приємний кацапський голос:

«Московское время – двенадцать часов».

ЗАВІСА.

ДОХУЯ МАСЛА

На сцені стоїть гідко разкрашений кіоск з продавцем внутрі, біля кіоска стоїть купка мудил і жде трамвая. Раптом прибігає захеканий мудило і вривується головою в кіоск.

Мудило в цигейковій шапці: Што таке? Што, спокійно ходіть не можете?

Захеканий мудило (*лежачі далі*): Там дохуя масла!

Всі мудила: Де?

Захеканий мудило: Там! (*Помирає.*)

Вбігає другий мудило, він кулею прошиває стоячих мудил і зникає.

Мудило в картузі (*шуткує*): Скорость охуевающа!

Мудила, які стоять поруч, тупо сміються.

Мудило в блестящому пальті (*впевнено і різко*): Там масла дохуя!

Мудило в блестящому пальті зникає в напрямі, в якому, на його думку, знаходиться дохуя масла.

Мудило в спортивних штанцях з авоською: Люда, шо ми стоїмо? Щас, знаеш, скіки долбойобів набіжить?

Мудило в спортивних штанцях і Люда зникають.

Вбігає зразу п'ять здоровенних мудил, вони несуть мішки, повні масла, а в зубах у кожного стирчить по цілій пачці. Мудила насилу совають язиками, силячись його прожувати, при цьому вони противно плямкають.

Один з мудил: Это кайф, марожено!

Всі остовпіло дивляться їм вслід і стоять, мов хворі стовбняком.

Мудило в цигейковій шапці (*раптово скаженіє*): За мной!

Натовп, спотикаючись, несеться за ним, чути страшенне ревіння, переходяще в жіночий зойк. Продавець рекомендується з кіоска до половини і з заздрістю дивиться їм вслід. З того боку, де знаходиться масло, йдуть молодеваті мудила. У них масні їбальники, в руках вони тримають носилки. На носилках лежить дохуя масла. Зверху, прямо на маслі, лежить ще один мудило, він блює маслом вниз.

Продавець: Шо з ним таке?

Мудило: І з тобою, дед, таке буде, еслі дохуя масла з'їси.

З того боку, з якого прийшли мудила, чути дике ревіння і зойки, де по де мимо кіоска швидко проносяться все нові і нові орди любителів масла. Входять мудило в спортивних штанцях і Люда, вони повзуть раком, згинаючись під маслом. В очах у них щастя.

Мудило в спортивних штанцях: А я тебе говоріл, што когданибудь етот день настанет, ето будет, а ти не веріла!

Люда: Якщо б знать, можно було б на тачці под'ехать. Я їбала його так тачіть!

Входять три мудила, вони несуть мудила в блискучому пальті, вмурованого в масло.

Мудило в блискучому пальті: Я всіх вас їбав, падонкі, семеро на одного, фашисти прокляті!

Мудила посміхаються.

Один з мудил: Будеш піздеть, ми тебе і голову в масло засунем.

Продавець: Хлопці, шо ви з ним зделаете?

Мудила (*регочуть*): Кастріруєм нахуй.

З іншого боку до кіоску риссю надбігає агресивна старушка.

Агресивна старушка (*до старого*): Шо сідш, старий поц?

Продавець кидає на старушку іспуганий погляд. Старушка убігає, погрожуючи старому кулаком. Згинаючись під маслом, проходить підрозділ вихователок дитячого садка. За ними з куском масла в зубах повзе мудило в цигейковій шапці. Одна нога в нього безпорадно волочиться по асфальту.

Мудило в цигейковій шапці: Дівчата, задеріть спідниці, масла дам. (*Регоче*).

Одна з вихователок метко жбурля чималний шматок масла йому в голову. Мудило в цигейковій шапці іспускає здавлений зойк і здихає. Входить дебела жінка з вусами, бородавками і куснем масла під пахвою.

Жінка до продавця: Арон, збирайся додому, сьогодні я тобі на вечерю гарненько засмажу шматочок масла. (*Помічає труп мудила, який перший приніс звістку про масло.*) Арон, хто це?

Арон: Він помер. Дай йому трохи масла, він його любив.

Опасиста жінка відрізає шматок масла і кладе в зуби мертвому мудилу. Арон виходить з кіоска і зав'язує двері на дріт, ніг у Арона немає. Замість ніг у нього маленький возик і два утюжки. Підходить трамвай. Він абсолютно пустий і блакитний. Арон і дебела жінка неквапливо прямують на зупинку. Крім них, в трамвай ніхто не сідає. Сідаючи в двері, дебела жінка бере Арона під пахву і разом з Ароном і маслом сідає в трамвай. Трамвай, подзенькуючи, повільно суне в блакитну далечінь під натхненні звуки полонеза Огінського і здавлені крики любителів масла.

ЗАВІСА.

ПІЗДЕЦ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Магарич, митець.

Омелян Косопизд, митець.

Харитон Уйобищенко, митець.

Назар Сівуха, митець.

Альфред Залупенко, митець.

Люда, вагонна провідниця, котру всі вищезгадані митці їбуть іноді по черзі, а іноді так.

Гаврюша Обізянов, інженер.

Степан Срака, головний інженер.

Шльома Гомельський, науковець.

Роже Гароді, французький буржуазний націоналіст.

Пророк Самуїл, старий жид.

ДІЯ ПЕРША

На сцені стоїть товарний вагон. На дверях вагона крейдяний напис « $E = mc^2$ », трохи вище написано «Ніщо нікуди не зникає і нізвідкля не береться». Підпис: «Ломоносов». Ще нижче написана непристойна похабень. Двері старанно закриті і прикручені дротом, із-за дверей чути приглушені голоси.

Перший голос: І от, уявіть собі, ця людина уходить, і ви залишаєтесь з нею удвох, а у вас в руках немає нічого, крім старого дерев'яного корита.

Другий голос: З цього місця, будь ласка, з подробицями, Альфред Юхимович.

Перший голос: Перш за все, ви сците в корито.

Третій голос: Воно ж диряве, Альфред Юхимович.

Четвертий голос: Замовч, не пизди, слухай, що розумна людина каже.

Голос Альфреда Юхимовича: Повторюю ще один раз для тугодумів, ви щите в корито, шановний, а потім ставите її туди обома ногами.

Другий голос (*хрипко*): Шо, одетую?

Голос Альфреда Юхимовича: Звичайно, ні, пан Сівуха, голісіньку.

Третій голос: Тю, навіщо таку хуйню робить, підійшов ззаду та засунув.

Четвертий голос: Ти, Косопизд репаний, замість багато пиздїть, учився б у старших людей.

Третій голос: Та я їбу.

Голос Альфреда Юхимовича: Спеціально пояснюю для дітей природи: моча активізує ерогенні зони у жінчини на п'ятах.

Голос Косопизда: Тю, яка іще зона, блядь, коли она і так мені кажну ніч снитися.

Четвертий голос: Та не пизди, дай послухать.

Голос Альфреда Юхимовича: Тантра, нахуй.

Голос Назара Сівухи: Я вас прошу, не отвлекайтесь, шановний Альфред Юхимович.

Голос Альфреда Юхимовича: Я акцентірую ваше вніманіє, господа. Жінчина при цьому приходить в состояние статевого збудження.

Голос Назара Сівухи: Як ви сказали, Альфред Юхимович? Повторіть.

Альфред Юхимович: Статевого збудження, пизда очката! І саме в цю мить, господа, ви вказівним і безим'яним пальцями намацуєте у неї подколенну ямку і починаєте її лизати, весь час піднімаючись язиком все вище, вище і вище.

П'ятий голос: І так до самої сраки. Га-га-га-га!

В вагоні роздається тваринний регіт.

Голос Альфреда Юхимовича: Саме в цю хвилину, любі друзі, до вас приходить довгождана ерекція.

Голос Назара Сівухи: А якщо не приходить, Альфред Юхимович, тоді що робить?

Голос Омеляна Косопизда: Тада нада воду зливать.

Входить Люда, одягнута вагонною провідницею. В руках у неї підніс із їжею. Вона розкручує дріт на дверях, водночас відчиняє їх і зникає в темній пащі товарного вагону.

Голос Омеляна Косопизда: Скіки тебе ждять можна, курва?

Голос Харитона Уйобищенка: Знов макарони, блядь?

Голос Альфреда Юхимовича: А бацили шо, нема?

Голос Назара Сівухи: Та не чавкай ти, чучундра йобана.

Голос Магарича (*чавкання*).

Деякий час з вагона долинає тіки чавкання, стукіт алюмінієвих ложок та репліка Омеляна Косопизда: «Давай кампот, нахуй». Трохи згодом ми чуємо хтивий голосок Назара Сівухи: «Люда, ти готовая?», якесь таємниче шарудіння. За декілька хвилин Люда виходить з товарного вагону, держачи акуратно складену стопку із алюмінієвих полумисків. Вона поправляє зачіску, надіває форменний берет і закручує двері на дріт. З товарного вагону чути, як хтось сито ригнув і веселий регіт. З усього видно, що його мешканцям живеться гарно і весело. Входять Гаврюша Обізянов і Степан Срака, поглиблені в свої інженерні факти і розрахунки. Вони зайобані і закомплексовані.

Гаврюша Обізянов: По нашим даним, якщо будівництво не набіється зараз, воно обов'язково набіється в наступному кварталі.

Степан Срака (*налякано*): Шо тада буде, Гаврюша?

Гаврюша Обізянов (*спльовує*): Тюрма, нахуй.

Голос Альфреда Юхимовича: Так от, друзі мої, еслі с женщиной правильно обрацаться, она становітся вже не женщиной, а симфонией этого, как его?

Голос Магарича: Брамса.

Голос Альфреда Юхимовича: В пизду того Брамса! Ото пизданув, як в луку пьорднув.

З вагону знов чути, як хтось сито ригнув. За цим голосом Омеляна Косопизда: «Макарони, блядь».

Степан Срака (*пошепки*): О де кайф ловлять!

Гаврюша Обізянов (*до Люди*): Хто там у тебе?

Люда: Митці.

Гаврюша Обізянов: Які митці?

Люда: Разні. Один з бородою, один бритий, ще два з вусами, один очкарік — пацан ещю.

Степан Срака: Йі що вони роблять?

Люда: Макарони їдять. У суботу і неділю замість кампота — кохве, горілка — по святам.

Гаврюша Обізянов: А бацила?

Люда: Бацилу раніш давали, щас ні.

Степан Срака (*рішуче*): Все одно, заїбись жизнь. (*До Люди*). Відкривай, блядь.

Люда: А може, не треба? Вони битись будуть.

Степан Срака: Та, один хуй, раз живьом. Ех, жизнь хуйовая!

Степан Срака і Гаврюша Обізянов штурмом беруть вагон,
але негайно отримують пизди і відкочуються назад.

Степан Срака: Пустіть, друзі, ми більше не будемо.

Голос Магарича: Тобі, я бачу, мало пизди получить, ти ще й хочеш, щоб тебе і в сраку виїбли. Закрий двері, бздить.

Степан Срака: Їбїть куди хочете, хлопці, тіки пустіть. Парашу буду виносить, бля буду.

Голос Харитона Уїобищенка: А шо, можна пустить, хлопці, оно інженери, як цуценята, скавучать, та так весело робиться. А набридне, то придушим та й викинем к хуям.

Альфред Залупенко: Правильно, хлопці, нехай лізуть.

Омелян Косопизд: Человек человеку друг, товарищ і брат.

Гаврюша Обізянов і Степан Срака залазять до товарного вагону і зникають в пїтьмі. Люда знов закриває двері на дріт.

Голос Магарича: А ти, курва, якщо кого-небудь впустиш, я тобі гланди через сраку вирву.

Люда уходить, подзенькуючи пустим посудом.

Голос Альфреда Юхимовича: На чьом ми зупинились, господа?

Назар Сівуха: На сімфонії Брамса.

Альфред Юхимович: В пизду того Брамса. Ви, пане Сівуха, краще слухайте уважно і занотуйте до цитатника, бо ви ніхуя ещю життя не знаєте. От вчора, після вечері, вам звонила якась лярва, мол, так і так, кидай все, приїзжай їбати. Так що ви зробили? Ви ж затрусилися, мов скажений, і давай у двері гупати, що мало окулярів не побили. Так добре, що у мене шприц всегда наготове. От ви, Косопизде, от що б ви зробили на місці пана Сівухи?

Голос Косопизда: Та я б її вбив.

Альфред Юхимович: Чули, пане Сівуха? Шо не ясно?

Степан Срака (*запопадливо*): А шо у вас в ампулі для шприца, Альфред Юхимович?

Альфред Юхимович: Чом не сказати? Скажу. В одній ампулі — семенна витяжка бобра, в другій — всяческіє імунодепресанти.

Степан Срака (*у захваті*): Які люди, Гаврюша, які люди! А ми цілу життя їбемось, як кроти, як та мушка, літаєм.

До вагону кілька хвилин тому підійшов Шльома Гомельський, науковець, і з цікавістю прислухається до бесіди, яка плавно тече в своєму звичайному руслі.

Альфред Юхимович: Або ви візьміть таку штуку, як танці. Щас кожен мудак сам по собі танцює, руками і ногами махає, вспотіє весь, а в нагороду хіба шо запалення легенів схопить. Між тим, чоловічий піт — то цінна сировина. Тож замість руками махати візьми платок, та зажми його під пахвою і так танцюй, щоб добре потом просяк.

Голос Магарича: Гі! Ото не хуйово!

Альфред Юхимович: Як харашо просякне, то зараз їм тьолці мармизу витри і щітай, дело в шляпі.

Голос Косопизда: Тю, а ця хуйня навіщо?

Альфред Юхимович: Вона раз нюхне — і їй піздец — від ерогенних зон носа імпульт іде до статевого центру збудження, тільки їй роботи, що до куців дотягти.

По очкастому і веснянкуватому обличчі Шльоми Гомельського, який припав вухом до вагону, обільно текуть сльози і слюні.

Шльома Гомельський (*крізь сльози щастя*): Хлопці, пустіть...

Голос Альфреда: Иди в лабораторію, жидок, тут своїх дохуя.

Шльома Гомельський (*вражений такою принциповістю*): Звідки ви знаєте, дядя?

Альфред Юхимович: Я знаю, бо я життя прожив. Пиздуй, тобі кандидатську їбешить нада.

Шльома (*схлинує*): Їбав я ту кандидатську.

Альфред Юхимович: Ти шо, не хочеш 150 карбованців получать? Ні, ви бачите таке? Совсем абарзел пацан!

Шльома плаче, його ридання гнітюче діють на сидячих в вагоні, вони зловісно мовчать.

Омелян Косопизд (*жорстоко*): Нічого, нехай поплаче, потім піде собі обрізаніє зробить, мацою зажере і буде банкувать.

Альфред Юхимович: А шо, може, візьмем жидка?

Харитон Уйобищенко: Та якщо не буде багато пиздить, то нехай лізе. Мені шо?

Косопизд: Пайка зменшиться.

Назар Сівуха: Жиди такі хитросракі, заждіть, вони не тіки шо макарони, вони й сайри дістануть.

Альфред Юхимович: Сайра хай вас не їбе, пан Сівуха, вам її все одно не їсти. (*До Шльоми*). Давай, жидок, розкручуй дрота і хуярь сюди, ми тобі посвященіє в митці зробимо.

Шльома відкручує дрота і залазить до вагона, де його відразу ж починають пиздити любителі цієї справи Магарич, Омелян Косопизд і Харитон Уйобищенко.

Гаврюша Обізянов: Нада двері якость закрутить, це ж не богадельня, шо вони все лізуть і лізуть.

Альфред Юхимович: Нехай Люда обід принесе та закрутить.

Входить Роже Гароді, французький буржуазний націоналіст. Він у шикарному фланелевому костюмі з гарним капелюхом на голові.

Роже Гароді (*стук по вагону*): Вилазь, хлопці! Свобода прийшла!

У вагоні мовчать.

Роже Гароді: Харош хнюпитись, хлопці, на волі харашо – пташки, жито, квіточки, дівчата, шо хочеш, те й малюй, всіх, куди хочеш, туди і посилаї.

Степан Срака (*пошепки*): Явна провокація, хлопці. Ми виліземо, а він хвись, і сам залізе, та й буде макарони один за всіх наябувать.

Альфред Юхимович (*до Роже Гароді*): А бацилу даватимуть?

Роже Гароді: Ні, бацила тільки в бога і в начальства.

Магарич: Ну, то йди к хуям звідси.

Омелян Косопизд: Нас агітірувать, нахуй! Ми самі кого хочеш загітіруем.

З вагона вилітає каменяка і збиває з Роже Гароді капелюх.
Роже Гароді полохливо тікає. Входить якийсь дідуган з довгими пейсами, одягнутий в лапсердак. Поверх лапсердака у дідугана яскрава кацавейка залізничних робітників.
В руках у дідугана кувалда і лом.

Голос Магарича: Діду, закрутіть дрота нахуй, бо сквозить дуже.

Дід мовчки закручує вагона на дріт і починає кувалдою методично вибивать утюги, завдяки котрим вагон стоїть на місці.

Голос Харитона Уйобищенка: Дедушка пацаватий, і ото ему нада отак їбошить!

Магарич: Амбальний дідусь, мабуть, і хуй ще стоїть. Стоїть хуй, діду?

Дід (*продовжує роботу*): Стоїть, стоїть, синку. Дай боже, щоб і у тебе так стояв.

Омелян Косопизд: Ото, ніхуя себе, дедушка барзеет. А як звать тебе?

Дід (*продовжує роботу*): Як звать? А Самуїлом.

Харитон Уйобищенко: Тоже жид, значить. Жидів розвелось, я їбу.

Самуїл (*продовжує роботу, холодно*): Да, багато жидів.

Омелян Косопизд: У нас тут тоже есть.

Назар Сівуха: Ги! Самуїл! Може, ти пророк Самуїл?

Самуїл (*просто*): Да, я пророк Самуїл.

Альфред Юхимович: Ото, нехуйово. Ну прореки, шо з нами буде?

Пророк Самуїл: А шо буде? Нічого не буде, піздец буде.

З цими словами Самуїл вибиває останній утюг, вагон зривається з місця і швидко зникає з очей. Входить Люда, в руках у неї полумиски з макаронами і кампотом.

Люда (*завмирає на місці*): А де ж вагон, де хлопці?

Пророк Самуїл: Где-где — в пізде. Смотриеть нада.

У цю ж мить з того боку, куди їхав вагон, роздається страшний вибух. Люда роняє полумиски.

Пророк Самуїл: Какая ви нервная, я їбу!

ЗАВІСА.

СВОБОДА

На абсолютно темній сцені посередині стирчать двері, убого підсвічені рампою. В жахливій пітьмі, як вогники надії, блищать дві цигарки. Чути якість гування, стогін заліза та приглушені матюки, ніби п'яні вантажники намагаються дати раду важкому роялю.

З того боку, де блищать цигарки, чути приємний чоловічий голос.

Приємний голос: Темніці, нахуй, рухнуть, і свобода нас зустріт' радостно у входа...

Роздається звук, ніби ногою дуже сильно впиздили по дверях. Двері падають, і вся сцена заливається життєрадісним сонячним світлом, так що стає видно рояль, стоячий на краю прірви, і двох мудил, палящих цигарки. Повагавшись хвилику, рояль рішуче хуярить униз, слідом за дверима. Десь знизу чути його здивований металевий зойк.

Другий мудило: Хто сказав «мяу», блядь?

ЗАВІСА.

ТРИАСОВИЙ ПЕРІОД

ДІЙОВІ ОСОБИ

Боря і Жора, хтиві павіани.

Ріта і Чіта, цнотливі шимпанзе.

Ганна Петрівна, мати Ріти і Чіти.

Гаврило, орангутанг-збоченець.

Кирило, динозавр, хворий на сухоти.

Микола Петрович, саблезубий ягуляр.

Гриша, птеродактіль.

Дія відбувається в тріасовий період у світі тварин. Декорації на сцені зображують собою тріасовий період. По сцені лазять дінозаври, літають птеродактілі і всяка інша сволота. Входять Ріта і Чіта, дві цнотливі шимпанзе.

Чіта: А міне він понравився — хоть і не военний, а всьо равно, інтересний мужчіна.

Ріта: Я ему говорю: «Скажіте, как ви думаєте, слово «хуйня» мужского рода чи женского?», — так он аж покраснел. Хороший мужчіна, скромний.

Входять Боря і Жора, хтиві павіани.

Боря: Глянь, Жора, які пацанкі.

Жора: Одразу видно, шо целочки.

Боря: Це шимпанзи, я їх знаю. В мене була одна, коли я на Карпатах був, так она у меня...

Жора: Я знаю, Боря. Представь собі, шо я от этого не балдею.

Боря: Дівчата, ану, катай сюда, дядя фокус покаже!

Ріта і Чіта підбігають ближче.

Чіта: А ви умеєте?

Жора (*становиться раком*): Нет нічого просте: ейн, цвей, дрей!

На слові «дрей» прилітає птеродактіль Гриша, хапа хтйвого павіана Жору за бордову сраку і зникає в невідомому напрямку.

Боря (*філософські*): Жора хотів вам показати фокус, який називається «северное сіяніє».

Ріта і Чіта: Як інтересно! Чем ето достігається?

Боря: Сракою.

Дійсно, срака Борі схожа на вищезгадане природне явище без всяких фокусів. Входить Ганна Петрівна, мати Ріти і Чіти.

Ганна Петрівна: Дівчата, ану, бистро додому! Всьо гніздо ватою попаскудили!

Боря: Мамаша, то, шо ви прийшли, – ето прекрасно! Ми з вами сейчас заделаєм шведський секс.

Ганна Петрівна: Ооо-о, Швеція!

Ганна Петрівна зводить очі догори і падає, знепритомнівши. Павіан Боря хтйво кричить. Входить Гаврило, орангутанг-збоченець.

Гаврило: Кого я віжу, Боречка, дарагой! Какімі судьбами? Падайді сюда, я тебя пацелую.

Гаврило лізе до Борі, прицмокуючи слюнявими губами.

Боря: Дорогой, я от етого совершенно не балдею, мені це огидно.

Гаврило (*слюняво*): Напрасна, Боречка, на природу б поїхали з тобою, шашличок би зажарілі, музика, шампусік... І хуночок з собою би взяли в багажник, я б їм всі волосікі пообривав...

Входить Кирило, динозавр, хворий на сухоти.

Кирило (*сам до себе*): Помирать скоро буду, вже сил моїх нету.

Орангутанг Гаврило (*до Кирила*): Каво віжу, дарагой, іді сюда, я тебе пацелую в твій длінный хвост!

Орангутанг Гаврило зі спритністю, не сумісною з його млявими повадками збоченця, заскакує верхи на Кирила і робить похабні телодвіженія.

Кирило: Заїбали прокляті врачі. Сил моїх нету ето терпеть. А в больницу всьо равно не лягу.

Кирило помічає Гаврила у себе на хвості, ковтає його і голосно чавкає.

Кирило (*до Боря*): А ти хто? Може, ти тоже доктор? Тада скажи їм, шо пусть оні всі у мене отсосуть, чим я в їхню больницу лягу.

Боря (*злякано*): Уже сосу, дядя, сейчас всьо заделаем в лучшем віде, как ви хатіте!

Кирило: Падонок, тебе учіться нада, а ти чим займаєшся?

Боря (*кричить в статевому жазу*): Дядечка, не їжте, я вам северное сіяніє покажу!

Боря стає раком і робить спроби показати динозавру «северное сіяніє», але Кирило ковтає його, а заразом і Ганну Петрівну з Рітою і Чітою.

Входить Микола Петрович, саблезубий ягуляр.

Микола Петрович: Я тобі, Кирило, давно уже казав, щоб ти не харкав в общественному месте, а складував акуратно, в платочек чи в бумажечку, а то я, кажется, мери прийму.

Кирило (*з іронією*): Шо, может, в суд на меня подаш?

Микола Петрович: Суд не суд, а хуйово будет, Кирило не-знаю-як-по-отчеству...

Кирило: Моїсейович.

Микола Петрович: Кирило Моїсейович, я в останній раз попереджую.

Микола Петрович, спритно граючись м'язами і іклами,
риссю біжить в хаці триасового періоду.

Кирило Моїсейович (*іронічно*): Спортсмен! Широкі плечі, узкий лоб —
тьху, долбойоб.

Кирило Моїсейович уходить. З доісторичних джунглів
чути його сухотний кашель. Деякий час нікого немає,
якщо не враховувати, що по сцені весь час повзають здо-
ровенні змії. Раптом прилітає птеродактіль Гриша з хти-
вим павіаном Жорою в дзьобі і кидає його згори вниз.

Гриша: Пішов на хуй.

Гриша грізно клацає дзьобом і улітає. Жора зі стуком падає
на підлогу.

Жора: Какая сволочь, шо я ему зделал, за шо он меня так одпиздив?

Жора плаче. Завіса опускається, із-за завіси чути
Жорин плач.

БУР'ЯН

ДІЙОВІ ОСОБИ

Харитон, долбойоб.

Калістрат, венеріческій недоносок.

Мирон, упіздень.

Матвій, підарас.

Семен, уйобок.

Руслан, людина-читанка.

Дзвін, дзвін.

Осі́нне узлі́сся, над яким літають ворони.

Дзвін: Бам-м-м-мммм!

Входить Матвій.

Матвій (*задоволено*): Оце так йобнуло.

Входить Семен.

Семен (*сам до себе*): Скоро цього лісу не буде. Порубаємо з хлопцями к йобаній матері, бля буду!

Матвій (*сам до себе*): Трохи зачекаю. Може, ще йобне.

Дзвін: Бам-м-м-мммм!

Входить Калістрат.

Калістрат (*сам до себе*): Йобані підараси, прийшли і стоять. А читати, мабуть, і не вміють.

Дзвін: Бам-м-м-мммм!

Матвій (*задоволено*): Знову йобнуло.

Калістрат: А нумо, хлопці, хто читати вміє?

Дзвін: Бам-м-м-мммм!

А трохи згодом: Тра-та-та-та! (З лісу чути автоматну чергу.)
Входить Харитон з автоматом.

Харитон: Зараз всіх повбиваю, нахуй!

Калістрат: А ти хто?

Харитон: Харитон я, нахуй.

Калістрат: А я – Калістрат.

Харитон: Не їбе, шо ти Калістрат.

Харитон строчить з автомата у Калістрата. Калістрат падає.

Дзвін: Бам-м-м-мммм!

Матвій: А хто чув, як зараз йобнуло?

Харитон: Йобнуло, не йобнуло – заїбав!

Харитон строчить в ліс з автомата.

Семен: Я пішов ліс рубати. Хлопці, хто зі мною?

Ніхто не звертає на Семена уваги.

Калістрат (*лежачи долі*): Як мамка заміж виходила, батько казав: «Як син буде, то Калістратом назви».

Харитон: Кого це їбе?

Харитон строчить в небо з автомата.

Дзвін: Бам-м-м-мммм!

Входить Мирон.

Мирон: Сюда Руслан іде. Зараз всі пизди гарячої скуштуєте.

Входить Руслан. Це здоровенна книга з ногами і руками.
Він іде, швидко перегортаючи сторінки і читаючи сам себе. Руслан все ближче і ближче підходить.

Руслан: Шо позбиралися? Пизди захтіли?

Всі стоять мовчки і винувато дивляться вниз.

Руслан: Йобані шакали! Читати хто вміє?

Всі стоять мовчки і винувато дивляться вниз.

Харитон: Калістрат уміє. Умієш, Калістрат?

Калістрат мовчить.

Матвій: Він напиздів.

Руслан: У колону по два – шикуйсь! Праве плече вперед, кроком руш!

Всі, в тому числі і Калістрат, слухняно виконують
накази Руслана.

Руслан: Рота, запевай!

Всі запевають. І пісня у них виходить така:

Ой, помню, помню я той час,
Ти плакала за мною
І на прощання раз у раз
Махала хустиною...

Загін під проводом Руслана іде до лісу і зникає в ньому.
З лісу чути автоматну стрілянину.

Дзвін: Бам-м-м-мммм!

З лісу виходить Руслан з автоматом.

Руслан: Оце так йобнуло...

ЗАВІСА.

КАМ'ЯНИЙ ДОЛБОЙОБ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Дон Жуан, долбойоб звичайний.

Кам'яний Долбойоб, долбойоб гранітний.

Донна Ганна, клімактерична сука.

Донна Ельвіра, стара німфоманка.

Зганарель, шофер Дона Жуана.

Сторож трупарні.

Труп, що ожив і Чорт, казкові мудила.

ДІЯ ПЕРША

На сцені немає абсолютно нічого. Раптом приїжджає на машині Дон Жуан. Дон Жуан гарно вбраний в стрій чорношличного гайдамаки – на ньому нова прекрасна свитка, жупан і шапка з барана. З Дона Жуана звисають різні предмети, в числі яких шабля, люлька, маузер і бінокль.

Зганарель: Куди тепер їхати, пане отаман?

Дон Жуан: До батька в ставку. *(Сплюює у вікно машини.)* Сплюндрували неньку, нахуй!

Машина, керована Зганарелем, зникає.

ДІЯ ДРУГА

Трупарня. Біля трупарні на ослоні сидить сторож і спить. На цинкових столах лежать трупи. Раптом один труп по-вільно встає. Він потворний, синій і роздутий. Голова трупа схожа на голову Собаки Баскервілей.

Труп (*кричить до трупів*): Лежите, суки?! Ану, падійом, йобане стерво!

Ніхто не встає. Всі лежать смирно, тому що мертві.

Труп (*розмишляє*): Їбав я тут лежати. Труп зроблен для щастя, як птиця для польота.

Труп по-спортивному біжить з трупарні. Його ніхто не затримує, бо сторож, який спить біля дверей, теж мертвий.

ДІЯ ТРЕТЯ

Апартаменти Кам'яного Долбойоба, що представляють собою кацапські терема. Кам'яний Долбойоб п'є чай з самовару з Донною Ганною і Донною Ельвірою. Всі вищезгадані персонажі вбрані в русопетські костюми.

Кам'яний Долбойоб (*з московським акцентом*): Что, бляді, нос-та павесілі? Масква слезам не веріт!

Бляді сумно мовчать. Вони задавлені російським домостроєм.

Кам'яний Долбойоб: Малчіте, курви, в рот вам дишло? Ех, скука-та!

Кам'яний Долбойоб чуха кам'яну потилицю об стінку.
Чути звуки машини, яка приїхала.

Кам'яний Долбойоб: Черті ково-та принесли... Анютка, зашила керенкі-та?

Донна Ганна (*запопадливо*): Зашила, сударік.

Входять Дон Жуан і Зганарель, розмахуючи шаблюками.

Дон Жуан: Їїобані кацапи нььку сплюндрували! Всіх порубаю! Ану, виходь по одному!

Кам'яний Долбойоб і бляді, заклавши руки за голову, злякано стовбичать під стіною. Тим часом Зганарель шаблюкою поре подушки. З подушок сипляться керенкі.

Дон Жуан: У-у, гадюка! Насосався крові української!

Дон Жуан пиздить шаблюкою Кам'яного Долбойоба по голові. Шаблюка ламається, але Долбойоб падає.

Дон Жуан (*кидає уламки шаблюки і витирає руки об шаровари*): Радійте, бляді, воля прийшла! Зганарель, одведи до курінного, скажи хлопцям, отаман їбаться розрішив.

Донна Ганна і Донна Ельвіра: Урра-ааа!

Зганарель з блядами виходить.

Дон Жуан (*хрумтить кацапською бафанкою*): Думи мої, думи мої, лихо мені з вами...

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Трупарня. Біля трупарні сидить мертвий сторож і спить. В трупарню похашцем вбігає труп. Очі трупа блищать, як в Собаки Баскервілей, в них світиться жадоба життя.

Труп (*сам до себе*): От набігався, от набався! Комусь розказать – не повірять! Якби були б крила, отак взяв би – і полетів!

Труп сидить на цинковому столі у позі Наташі Ростової,
охопивши руками гострі коліна.

Труп: Соня, Соня, як можна спати в таку ніч!

Раптом двері в трупарню відчиняються і випльовують
Кам'яного Долбойоба, який падає на зашльовану підлогу,
як дохлий пацюк. На мить в дверях з'являється рогатий
силует Чорта з автоматом на шиї.

Кам'яний Долбойоб (до Чорта): І куда ета я папал?

Чорт: Молчі, прідурок! Вологодській конвой шутить не любіт!

Чорт зачинає двері. Кам'яний Долбойоб і труп якийсь час
сидять мовчки.

Кам'яний Долбойоб: Ви в Маскве бивалі?

Труп: Я тебе раз переїбу – і вся Масква! Пойняв?

Кам'яний Долбойоб: Ясненька... Чайку б сечас...

Тихо грає ніжна музика. Труп і Долбойоб сидять на цинкових столах, охопивши коліна, і мріють. За дверима хропить мертвий сторож. Велика зелена муха, яка потай залетіла в трупарню, нудиться життям і противно здвигчить. Під звуки мухи завіса повільно опускається.

ЗАВІСА.

ЙОКО І САМУРАЇ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Бабайота, самурай.

Йоко, жінка Бабайоти.

Сімамура, самурай-найманий вбивця.

Ісідзукурі, безпринципний самурай.

П'ять самураїв, друзі Сімамури, самурай-покидьки.

Перший, другий і третій самураї, самурай-гвалтівники.

Сікура, японське дерево, що весь час цвіте.

В хащах японського очерету чвалає самурай Сімамура. Гострі червоні оченята на його потворному обличчі раз у раз зиркають у різні боки, один довжелезний меч чіпляється за очерет, другим Сімамура прорубає собі шлях. Поступово кремезна самурайська постать зникає, залишаючи за собою слід в очереті, як буває, коли по лісу гуляє дикий кабан.

Японський пагорб, на якому цвіте сікура. Біля неї стовбичить, приклавши руку до чола, самурай Ісідзукурі. Він напружено дивиться в очерет. Очерет зловісно шелестить.

Очеретяні хащі. Ними чвалає Сімамура. На його звіряче обличчя сідають комарі і з насолодою п'ють самурайську кров.

Пагорб, на якому цвіте сікура і стовбичить Ісідзукурі. Ісідзукурі напружено дивиться в очерет. Раптом з боку, протилежного тому, в який дивиться Ісідзукурі, з'являється

Сімамура. Сімамура підходить до Ісідзукурі ззаду і голо-
сно кричить.

Сімамура: Ти приніс гроші?!

Ісідзукурі спочатку лякається і хапається за меч, а згодом
впізнає Сімамуру.

Ісідзукурі: Ось тримай.

Сімамура: Мало.

Ісідзукурі: Більше не дам.

Сімамура: Ти гімно, а не самурай. На, ось тобі!

Сімамура витягає меч і кидається на Ісідзукурі. Тривала
бійка, під час якої Сімамурі вдалося заширяти мечем
в живіт Ісідзукурі. Ісідзукурі падає, з сікури на нього мелан-
холійно осипаються квіточки.

Ісідзукурі: Добий мене, щоб не було конфузу.

Сімамура: Яке твоє останнє бажання?

Ісідзукурі: Вбий Бабайоту, я ж заплатив тобі за це.

Сімамура рішуче ширяє мечем в Ісідзукурі і витирає
об його хакама закривавлене лезо.

Сімамура: Це називається «заплатив»! Чотири рьо і дванадцять бу.

На екрані з'являються титри. З титрів капає кров:

ЙОКО І САМУРАЇ

Обійстя Бабайоти з сікурою і дачним столом у садку.
Бабайота сидить за столом і п'є чай з самовара.

Бабайота: Його!

Входить Його.

Бабайота: Принеси чобіт!

Його приносить чобіт і ним роздмухує самовара. Під час цієї процедури Бабайота щипає Його за сраку. Та верещить і цютливо червоніє. В цю сімейну ідилію раптово вривається Сімамура з п'ятьма мудилами. Побачивши неоквирних самураїв, Його нервово скрикує. Самураї ближче підходять.

Бабайота: Чого тобі треба?

Сімамура: Нічого. Я хотів подивитися на твою чайну церемонію.

Бабайота (*скрамно*): Яка там в сраку церемонія.

Його дико скрикує вдруге і тікає.

Сімамура: Чого це вона?

Бабайота: Мабуть, посцять захтіла. Сідайте, хлопці, чаю поп'ємо.

Самураї сідають і починають сьорбати чай. Тривала мовчанка, під час якої чути лише сьорбання самураїв.

Сімамура: А знаєш, ми прийшли тебе вбити.

Бабайота: Зачекаймо, хлопці, лишень чаю доп'єм. Лімончіку, лімончіку собі кладіть.

Самураї п'ють, зловісно презираючись між собою. Бабайота перший допив, стаканом жбурнув по столу, а чоботом пожбурив в Сімамуру. Потім дико зойкнув і підскочив у повітря. Всі кидаються на нього, але він спритно рубає і пиздить всіх. Обійстя Бабайоти вкривається закривавленими трупами у красивих позах, так що лишається тільки один Сімамура. Бабайота женеться за ним, але

Сімамура залазить на сікуру. Бабайота лізе за ним і припизджує мечем. Сімамура падає, з сікури на нього меланхолійно осипаються квіточки.

Бабайота: Хто тобі заплатив?

Сімамура (*хрипить*): Ісідзукурі.

Бабайота: В Ісідзукурі ніколи не було грошей. Значить, хтось дав їх йому. Хто?

Сімамура: Я не знаю. Ісідзукурі мертвий.

Бабайота: Ти теж будеш мертвий.

Бабайота зарізує Сімамуру, потім залазить йому до кишені і дістає гроші.

Бабайота: Чотири рьо і дванадцять бу.

На долоні Бабайоти легенько підскакують гроші.

Бабайота: Йоко!

Входить заплакана Йоко з лопатою в руках.

Бабайота. Покинь лопату, візьми гроші і катай купи півлітра саке.

Йоко іде, Бабайота дивиться їй навздогін.

Бабайота (*роздумливо*): Якесь падло хоче моєї смерті.

Мимо ніг Бабайоти пробігає кицька. Бабайота ловить її і підкидає в повітря. Кицька з диким нявчанням падає на землю на всі чотири лапи. Бабайота розлючено пиздить її ногою і, вилаявшись, йде до хати. За його спиною, там, де була кицька, стоїть потворний привид і страшно посміхається. Бабайота обертається – там, де був привид,

сидить кицька і зализує собі сраку. З сікури на неї меланхолійно осипаються квіточки.

Річка з вже знайомим нам очеретом. Його пере заляпані кров'ю самурайське кімоно і хакама. Раптом з очерету вилазить перший самурай.

Перший самурай: А що робиш, Його?

Його: Та перу.

З очерету вилазить другий самурай. Він хтиво облизується і підтягає штани.

Другий самурай: А я сру.

З очерету вилазить третій самурай.

Третій самурай: Шо ви на неї дивитесь, хлопці? Ану, лишень згвалтуємо! Швиденько, з того боку заходь, Ямамото, так, тепер за сраку хапай!

Його приймає бойову стійку, потім, високо вистрибнувши в повітря, з криком: «Хоі-па!» плигає на спину Ямамото і відриває йому вуха. Ямамото кричить і падає в воду, а Його знову приймає бойову стійку. Самураї стоять, пройняті жахом, причому з одного падають штани. Його страшно регоче і робить руками жакливі паси. Вона наближається до самураїв, неприємно прицмокуючи. З останнім кроком вона пронизливо верещить, вискакує в повітря, чорною кішкою плигає на першого самурая і пазурами рве йому груди. Другий самурай несамовито кричить і тікає в очерет.

Обійстя Бабайоти. Бабайота сидить в садку за столом і п'є sake. Вбігає другий самурай без штанів.

Другий самурай: Бабайото, твоя Його – відьма!

Бабайота: Ти чого без хакама?

Другий самурай: Кажу, що твоя Йоко — відьма!

Бабайота (*гупає кулаком по столу*): Йоко!

Входить Йоко.

Бабайота: Йоко, ти відьма?

Йоко (*дуже спокійно*): Боже, який ти ідіот.

Бабайота повертається до другого самурая.

Бабайота: Тобі дать штани?

Німа сцена. Самураї стоять мовчки. З сікури на них меланхолійно осипаються квіточки.

ЗАВІСА.

ВОСТОЧНА МОЗАЇКА

ДІЙОВІ ОСОБИ

Хотабич, джин.

Зульфія, блядь.

Аладін, фрайєр.

Шаміль, національний герой.

Насреддін, легковажний мудак.

Сіндбад, авантюрист.

Мао Цзе Дун, Сонце Востока.

Шехєрезада, Звізда Востока.

Чмо йобане, йобане чмо.

Рак і папуга, тварюки.

Аксакали, шакали, ішакі, басмачі, улеми і мударріси.

ДІЯ ПЕРША

На сцені пусто, темно і сумно. Поволі починає світати. З-за обрїю потихеньку вилазе лагідне обличчя і м'яка приємна фігура Мао Цзе Дуна. Він у воєнному френчі і кепці, навкруги його яскраве сійво. Мао Цзе Дун зручно сидить на гойдалці, посміхається і повільно лізе догори. Сцена поступово освітлюється Мао Цзе Дуном так, що стає видно Восток, з його мінаретами, мечетями і синагогами. Посередині Востока лежить пляшка. Вона легенько підскакує.

Голос з пляшки: Буздїд мене, бозолочу, бля буду!

Мимо пляшки спокійно проїжджає аксакал на ішаку.
Назустріч йому, теж на ішаку, їде другий аксакал.

Перший аксакал (*знімає папаху*): Саям алейкум!

Другий аксакал (*знімає папаху*): Ваалейкум ассалям!

Перший аксакал (*дістає з рота макуху і дає другому аксакалу*): Рахат лукум яхши!

Другий аксакал (*запхавши макуху в рота, з насолодою хита головою в різні боки*):
Вай-вай-вай-вай!

Обидва аксакали гризуть макуху.

Голос з пляшки (*дуже нервовий*): Ну відкрийте нахуй, всіх озолочу, бля буду!

Аксакали: Шайтан, шайтан!

Тікають.

На сцені знову тихо. Мао Цзе Дун повільно пересувається по небу все вище і вище, заливаючи Восток своїм сйивом.

Голос з пляшки (*дуже спокійно*): Підараси.

Входять Аладін і Зульфія.

Аладін: Зульфія! Я тобі халву купив! На!

Аладін дає халву Зульфії.

Голос з пляшки (*знов дуже нервовий*): Кажу, бля, пустіть, бля, а вони халву, бля!

Зульфія (*жере халву*): Халва яхши!

Аладін: Зульфія, у мене план: щас ходім на базар, а потом в гарем, зіезда моїх очей!

Зульфія (*холодно*): Менш пизди!

Зульфія і Аладін уходять, Мао Цзе Дун сяє нагорі.

Голос з пляшки (*дратівливо*): «Звізда моїх очей!» Йобане село!

Входить Шаміль. На ньому косо сидить посипаний перхоттю піджак ветерана, на голові папаха, на ногах калощі, в руках у його пересувний точильний станок.

Шаміль становиться посеред Востоку і починає точить ножа. Він точить і наспівує.

Шаміль: На горі Шаміль стоїть, а-а-а-а!
Ножі і шашки точи-и-ить!
А внизу народ стоїть, а-а-а-а!
На Шаміля – какою маладе-ец!

Входить Сіндбад в костюмі пірата з шаблюкою, пістолем і костильом. На плечі у його сидить папуга, око його перев'язане чорною ганчіркою.

Сіндбад: Салям алейкум, сто чортів жабі в цицьку!

Шаміль (*продовжує точить і наспівувать*): Ваалейкум ассалям!

Сіндбад: Наточи шашку, сто гарпунів киту в сраку!

Шаміль: Аллах наточе!

Сіндбад: Сто таньга, тряся твоїй матері в паранджу!

Шаміль: Гаразд.

Сіндбад (*закурює*): Гашиш яхши!

Шаміль точить шашку Сіндбада і наспівує.

Шаміль: Шаміль барана зарізавав,
Наварив він супу-у-у.
А як став розливать,
Обварив залупу-у-у...

Голос з пляшки (*ввічливий і дещо обережний*): Хлопці, агов! Чули, що я кажу? Пустіть, а я тоді шось зроблю.

Сіндбад: Сто п'яних кашалотів в твою підараса мати! На!

Сіндбад пиздить ногою по плящі, так, що та улітає за обрїй. Мао Цзе Дун, що завис у найвищій своїй фазі, починає потихеньку сповзати вниз. На його обличчі з'являється вираз незадоволення.

Входить Хотабич. Він по-восточному прикладає руки до лоба і живота.

Хотабич: Салям алейкум!

Шаміль і Сіндбад: Ваалейкум ассалям!

Хотабич *(до Сіндбада):* А що це на тобі сидить, о смарагд моєї душі?

Сіндбад: Попугай Шайтан, сто центнерів найкращої халви тобі в сурло!

Хотабич: Вай-вай-вай! *(цмокає язиком, потім смакає себе за бороду).*

На плечі у Сіндбада замість попугая з'являється величезний рак.

Рак: Здоров, Сіндбад, сто чортів твоему батькові!

Сіндбад падає. Шаміль і Хотабич стоять мовчки.

Хотабич до Шаміля *(показує на папаху Шаміля):* А що це в тебе на голові, о найприємніший із приємних!

Шаміль, не відповідаючи, мовчки збирає свої манатки і забирається геть.

Хотабич *(задоволено, сам до себе):* Так-так-так-так!

Входить Насреддін. Він на ішаку, як завжди шуткуючи, задом наперед. Насреддін робить на ішаку почесне коло навкруги Хотабича, потім злазить з ішака і по-восточному кланяється.

Насреддін (*шуткує*): Здоровеньки були!

Хотабич: Ваалейкум ассалам!

Насреддін показує Хотабичу пляшку, яку закинув Сіндбад.

Насреддін: Ось бачиш?

Хотабич (*суворо*): Де взяв?

Насреддін: З неба впала. Я рака стояв, намаз робив, раптом – тиць!

Насреддін з цікавістю трясе пляшку.

Насреддін: Ач яка! Шось калатається... Щас відкрию.

Хотабич (*ще суворіше*): Покинь, мудак!

Насреддін (*скручує дулю*): А ось бачиш!

Хотабич (*сумно*): Бачу.

Хотабич крутить пальцем біля чалми, там, де знаходиться скроня, і уходить. Насреддін нечистим чорним нігтем відкорковує пляшку. Роздається страшний грім і блискавка. Спостерігаючи всі ці катаклізми, обличчя Мао Цзе Дуна кривиться в огиді. В той же час з пляшки разом з димом і всім, чим положено, вилазе велике і страшне Йобане Чмо, вдягнуте в мундір червоноармійця.

Йобане Чмо (*кричить дурним голосом*): ШО ЦЕ ВСЕ ТАКЕ?!

Насреддін (*перелякано*): Це все? Восток, о ніжна роза моїх найсолодших сновидінь!..

Йобане Чмо (*кричить*): ВОСТОК?! ГА?! А Я – ЙОБАНЕ ЧМО!

Йобане Чмо пиздить Восток. Зляканий Насреддін залазе під ішака і з жахом дивиться на розруху, яка панує навкруги. Зловісні крики, які періодично іспускає Йобане Чмо, чередуються у нього з приступами дикого реготу. Поступово крики і регіт згасають, залишаючи по собі багнюку і руйни. Мао Цзе Дун повільно заходить за обрій. На губах у нього сумна саркастична посмішка. У передвечірньому

присмерку з того боку, де сховався Мао Цзе Дун, починає жевріти – то сходить Шехерезада, Звізда Востока. Вона сидить на чорних качелях і світиться зоряним сяйвом. Насреддін вилазе з-під ішака і у розпачі розставляє руки.

Насреддін (*плачучи, до Шехерезади*): Шо ж це робиться?!

Тиша. Шехерезада мовчить.

ЗАВІСА.

СКАЗ

Божеволіло залізо і скаженіли люди...
М. Стельмах. Кров людська не водиця.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Сидір Платонович, начальник ЖЕКа.
Зінаїда Раїсівна, полюбовниця Сидора Платоновича.
Божевільне Залізо, теж начальник ЖЕКа.
Мічурін, Макаренко, портрети гуманістів.

ПРОЛОГ

Заплямовані сходи ведуть до дверей, оббитих противним рижим дерматіном. Входить Сидір Платонович. В руках у нього бумажна трубка, молоток і цвяхи. Сидір Платонович прибиває до дверей бумажну трубку у розгорнутому вигляді. Це плакат. На ньому зображений великий палець людини, з якого тече кров. На крові написано слово: «СКАЗ». Навколо пальця страшні зображення скаженого kota, скаженого собаки, скаженого енота і скаженої барсучихи. Зверху плаката напис: «Бережіться казу». Сидір Платонович заходить до кабінету і зачинає за собою двері, оббиті противним рижим дерматіном. Починає грати страшна музика.

ДІЯ ПЕРША

Приймальня Сидіра Платоновича. На стінках, один навпроти одного, висять портрети Макаренка і Мічуріна. Під портретами шкіряний диван, на дивані лежить гола Зінаїда Раїсівна. Вона куре «Пел-Мел» і трусить попіл на брудну підлогу. Входить Сидір Платонович.

Сидір Платонович: Поїбав не пробігав?

Зінаїда Раїсівна: Ти шо, сказився?

Сидір Платонович: Р-р-р-тав!

Зінаїда Раїсівна: Каравул...

В зв'язку з тим, що кімната порожня, можна подумати, що Зінаїда Раїсівна сподівається на допомогу Макаренка і Мічуріна, але вони не втручаються і спокійно висять на стіні.

Сидір Платонович: Вони тобі не допоможуть.

Сидір Платонович хвацько відкида задніми ногами бруд в різні боки і страшно гарчить. Зінаїда Раїсівна у розпачі біга по кабінету, хапаючись руками за різні непотрібні речі.

Сидір Платонович (*гарчить*): Я давно про це мічтав, як мені щас харашо!

Сидір Платонович куса Зінаїду Раїсівну за сраку і повисає на ній. Зінаїда Раїсівна з криком вибігає з кабінету, несучи на сраці Сидіра Платоновича. Саме в ту мить, коли вони безвозвратно щезають в жерновах життя, портрети Макаренка і Мічуріна падають на підлогу з страшним стуком. Оббиті рижим дермантіном двері відчиняються, і в кімнату входить Божевільне Залізо. Воно іржаве, погнуте і небезпечне. З усіх боків у нього стирчить різна залізна поїбень. В руці у Божевільного Заліза портфель, на голові – ондатрова шапка. Спираючись на вищезгадане,

можна припустити, що Божевільне Залізо — начальник.
Залізна істота сідає за стола і мрійливо оглядає кабінет.

Божевільне Залізо: Те-е-екс.

Портрет Мічуріна: Шо «те-екс», шо «те-екс»? Я всю жизнь работав! Я хотів зробити так, щоб всі люди були щасливі, а воно прийшло і сидить, начальство із себе корчить. Ти, чмо іржаве, шо ти зробило?

Портрет Макаренка: А я, а я? Я хотів, щоб діти робили полезні фотоапарати. І нахуя я так старався?

Божевільне Залізо: Ідїть на хуй. Будете пиздїти — щас всіх покусаю.

Портрети злякано мовчать.

Божевільне Залізо (*Мічуріну*): А тебе вошце нада повісити. Нашо ти заставляв їбаться різні овочі? А хочеться їм, чи ні — це тебе не їбе. А де ж любов?

Макаренко: Яка любов, яка любов?!

Божевільне Залізо: А ти тоже мовчи, полковник сраний, давно пора тебе розвінчать.

Макаренко (*у розпачі*): Любов, розвінчать! Шо робиться у цьому світі, шо робиться — хто мені скаже?..

Мічурін: Куда нісьошся ти, Русь, — дай ответ!

Макаренко: Не дайот ответа.

Божевільне Залізо: Дураки, не впадайте в істеріку. От я дивлюсь на вас — інтелігенти, ви всігда так. Мало вас стріляли, блядь.

Макаренко: Хто інтелігент? Я інтелігент? Він (*показує на Мічуріна*) інтелігент?

Божевільне Залізо: Уже і пожартувать ніззя.

Мічурін: Цинїзм. Кругом цинїзм.

На столі, за яким сидить Божевільне Залізо, дзвонить телефон. Божевільне Залізо бере слухавку.

Божевільне Залізо: Слухаю. Да, товариш Сталін. Есть. Буде сделано, товариш Сталін. (*До портретів*). Ну ось бачите — а ви сразу в паніку. Работать нада.

Божевільне Залізо виймає з портфеля важливі папери,
надягає нарукавники і поринає у суспільнонародно важли-
ву працю.

Божевільне Залізо: Коли партія сказала – надо, комсомол отвіт – єсть! І даже спать не хочеться!

Макарєнко: Бессоніца, Гомер, тугіє паруса. Я список кораблів прочьол до середіни...

ЗАВІСА.

ДЕНЬ КОЛГОСПНИКА

ДІЙОВІ ОСОБИ

Юхим Гаврилович, мужик.

Уляна Мусіївна, дружина Юхима Гавриловича.

Маргарита Сидірівна, теща Юхима Гавриловича.

Хлопчик Назар, син Юхима Гавриловича, хлопчик шкільного віку.

Аеліта, радіола.

На сцені — сімейна кровать з тумбочкою, в кроваті лежить Юхим Гаврилович. Над кроватью висить календар. На календарі радісний малюнок, зроблений червоною фарбою, на малюнку напис: «День колгоспника». Поруч з кроватью розташована радіола «Аеліта». Входить дружина Юхима Гавриловича, Уляна Мусіївна.

Уляна Мусіївна (*включа Аеліту*): Ану, падійом!

Аеліта (*пиздить дуже голосно*): Дорогі колгоспники! А тепер послушайте пісню Матусовського на слова Пляцковського!

Юхим Гаврилович (*хрипить сонним голосом*): Жиди! (*Виключа Аеліту.*)

Уляна Мусіївна: Зараз вставай та катай по баклажани! (*Включа Аеліту.*)

Аеліта (*кричить дурним голосом*): Я люблю тебе, жизнь, і хочу, щоби лучче ти стала!

Входить усміхнена Маргарита Сидірівна, теща
Юхима Гавриловича.

Маргарита Сидірівна: Уявляєте собі, вчора на базарі машина наїхала на кавуни і всіх їх подавила.

Юхим Гаврилович (*з цікавістю*): Когось вбило?

Маргарита Сидірівна: Мужчину задавило. Вже пожилою був.

Уляна Мусіївна: Юхим, катай по баклажани, кому кажучи, ікру нема з чого робити!

Аеліта (*кричить*): В житті многа забот, а зате тишина на рассвете!

Юхим Гаврилович: Чого це воно з утра розпизділось? (*Виключа Аеліту.*)

Входить хлопчик Назар, син Юхима Гавриловича.

Хлопчик Назар (*дзвінким дитячим голосом*): Сьогодні День колгоспника, тату!

Юхим Гаврилович: Ну, той що? А яке мені діло до колгоспників?

Юхим Гаврилович поступово заводиться. Він лежить на кроваті і пальцями дере з ковра шерсть.

Юхим Гаврилович: Може, ви всі тут колгоспники? Може, вона колгоспниця?! (*Показує на Уляну Мусіївну.*) Чи, може, вона колгоспниця?! (*Показує на Маргариту Сидірівну.*) Чи, може, я колгоспник?! Га?!

Очі Юхима Гавриловича наливаються кров'ю. Уляна Мусіївна, Маргарита Сидірівна і хлопчик Назар – мовчать, пройняті жахом.

Юхим Гаврилович (*реве жахливим голосом*): Кого я запитую?!

Хлопчик Назар (*починає ревіти*): Тату, не бий!

Юхим Гаврилович (*скаженіє*): Я тобі покажу колгоспників!

Юхим Гаврилович рвучко стрибає з кроваті, виймає з синіх штанів ремінь з чайкою на пряжці і пиздить ним Назара. Назар кричить.